

Utrikespolitiken och valkampanjen

Partiledningarna är — vilket är mänskligt men farligt — benägna att i Koreakonflikten och den ökade krigsfaran se ett ödets sabotage av den svenska valkampanjen. Man söker antingen utnyttja vad som hänt i partisyfte eller genom en ridå av skickliga formuleringar hålla världshändelserna utanför svensk debatt. Högerens framhävande av försvaret inrymmer utan tvivel ett ärligt patos som alla demokrater bör dela, men den propaganda som igångsatts färgas så tydligt och i så hög grad av partipolitiska synpunkter att den förfelar sin verkan — det måste dock stå klart att vad som nu kan vinnas för försvarets del måste ske i samverkan mellan partierna och att saken inte främjas genom några högervinster vid kommunalvalen.

Folkpartiets ledare har sökt ur händelserna utläsa skäl för en avveckling av motsättningarna kring den svenska utrikespolitiken. Under hänvisning till den solidaritet med Förenta nationerna som Sverige visat uttrycker han förhoppningen att hela frågan om alliansfrihet eller anslutning till Atlantpakten skall minska i betydelse. Hans tanke var ett uttryck för de överdrivna föreställningar om FN:s roll som under några veckor efter ingripandet i Korea var gångbara. Nu ter sig tanken redan som gammal och förfelad; ryssarna har kommit tillbaka till FN, och därmed har denna organisation ånyo blivit vad den varit under fem år minus sex veckor — nämligen en plattform för tvister, propaganda och gräl, inte för beslut.

Inom socialdemokratin söker man komma ifrån saken genom förklaringen att Sveriges solidaritetsförklaring med USA och FN i Koreakonflikten för en månad sedan inte var ett ställningstagande, utan blott en formell konsekvens av medlemskapet eller — för att citera Morgontidningen — ett bestyrkande av sanningen att Sydkorea var överfallet av Nordkorea. Sveriges politik har inte på något sätt förändrats, påstås det. Och dock vet vi alla att solidaritetsförklaringen med FN gick vida utöver det formellt behövliga och att den i Sverige liksom i Västern och i Östern uppfattades som, och måste uppfattas som, ett uttryck för en bestämd åsikt, en bestämd posi-

tion, samt att hela den demokratiska opinionen i Sverige — och inte minst den socialdemokratiska — reagerat mot det av ryssarna dirigerade angreppet. Därmed har det än en gång, och tydligare än förut, fastslagits att vår alliansfria politik är så klart västorienterad att den inte täckes av det tekniska ordet neutralitet.

Det är att hoppas att varken försvaret eller utrikespolitiken blir bricker i valkampanjen. Men detta kan inte vinnas genom att man under några veckor blundar för eller söker formulera bort våra viktigaste problem. Lärdomarna av vad som hänt är alltför påtagliga, alltför ofrånkomliga. Nödvändigheten av att bota de påtagliga svagheter i försvaret som kan botas på kort sikt måste ha insetts av alla. Vi har fått klart för oss att endast en stark demokratisk fredsfront kan hindra aggressioner, att varje lucka i denna front inbjuder ryssarna och deras satelliter till aktion, att ryssarna följer parollen "den som inte är med oss är mot oss", att hjälp måste vara förberedd för att vara effektiv.

I fråga om försvaret synes en samlingsaktion kring omedelbara förbättringar vara möjlig att realisera; de åsiktskillnader som föreligger rörande långtidsprogrammet borde inte stå i vägen för en dylik aktion. Men i vidare mening omfattar försvaret även utrikespolitiken. Ingen bestrider att vårt försvar måste räkna på hjälp väster ifrån och att väldiga tillskott i vår beredskap kunde vinnas genom samverkan med Västern. Att under dessa förhållanden tala blott om de svenska försvarsanstalterna eller blott om utrikespolitiken är att bedra sig själv eller andra.

Jämväl inom utrikespolitiken borde emellertid en samling vara möjlig. Även den som är motståndare till inträde i Atlantpakten måste erkänna att viktiga fördelar står att vinna genom vissa former av samverkan. De länge diskuterade kontakterna med Norge och Danmark borde äntligen etableras för att klarlägga förutsättningar och villkor för eventuell militär samverkan. Man borde undersöka möjligheterna att få materiel från USA, som ställt leveranser i utsikt även till länder utanför Atlantpakten. Om inte dessa minimikrav uppfylls, blir

resultatet av sommarens händelser att Sverige i ryska ögon är mera komprometterat än någonsin samtidigt som det saknar den förbindelse med grannländerna, den hjälp från USA som är förutsättningen för ett framgångsrikt försvar och därmed så långt möjligt minskar risken för angrepp.

Kommunistsabotaget

i Grekland under de senaste åren skildras ingående av en medarbetare i tidskriften *Industria*, Örjan Armfelt-Hansell. Sabotageverksamheten har vid sidan av det s. k. gerillakrig som i själva verket inneburit en väpnad kommunistisk intervention varit ett huvudmedel för att undergräva statsordningen i Grekland och förbereda en rysk erövring. Hundratals broar, elektricitetsverk och industri-företag har sprängts i luften; skadornas totala omfattning beräknas till två miljarder svenska kronor. Sabotörerna har genomgått en speciell utbild-

ning för sitt värv, med lärare som haft förmånen att uppfost-ras i själva Moskva, liksom våra ledande femtekolonnare. Den ryska politiken i Grekland har, påpekas det, i stor omfattning haft om händer av den ryske ambassadören i Aten, numera placerad i Stoc[h]holm.